

“Úgy hívogatlak a barbár zsvajban”
(Tóth Árpád: A tympanon istennőjéhez)

2013. november, IV. évfolyam 3–4. szám
Megjelenik évente négyszer

Utazás, slam, kisbabák – „Magyaros” programok a Kutatók Éjszakáján

Az idei Kutatók Éjszakája egyetemünkön a megszokott módon zajlott: kisgyerekek rohagáltak a folyosókon, a díszudvaron kisautók száguldoztak, és nem csupán egyetemistákkal teltek meg az előadótermek. A fiatalabbak főképp a látványos bemutatókban, kísérletekben lelték örömeiket, az idősebbek pedig abban, hogy a saját szakmájukon belül és kívül is bepillanthattak egy-egy izgalmas kutatásba. Idén a Magyar Irodalom- és Kultúratudományi Intézet két, a Magyar Nyelvtudományi Tanszék egy előadással vette ki a részét a repertoárból.

A „magyaros” programok közül először Balajthy Ágnes előadását hallgathattuk meg, melyben a főszerepet az utazó írók és az író utazók kapták. A beszámoló a kora középkor úti leveleitől a nagy földrajzi felfedezőkön át egészen napjainkig betekintést nyújtott az utazás irodalmi megjelenésének legkülönbözőbb formáiba.

Kiderült, hogy régen a bestsellerek nem annyira a romantikában, hanem inkább az úti kalandokban bővelkedtek – valljuk be, mi is szívesebben olvasnánk felfedezetlen tájakról, egyszerűakkal való találkozásokról és hajszálon múló menekülésekről, mint unatkozó kamaszlányok szerelmi életéről. Fény derült arra is, hogy merre járt és merre nem járt Marco Polo, valamint hogy hogyan tájékozódnak az ausztrál őslakosok – utóbbiról bővebben Bruce Chatwin *Álomösvény* című könyvében olvashatunk.

A második előadó Asbóth Balázs volt, aki a manapság népszerű slam poetry világába kalauzolt el bennünket. Rövid összefoglalóját saját írásaiból összeállított szemelvényekkel tüzdelt meg, így illusztrálva a slam elméleti alapjait. Az irodalom határmezsgyéjén mozgó, a költészet, a rap és a stand up comedy elemeit vegyítő műfaj hazánkban is virágkorát éli, ám, mint kiderült, művelése korántsem könnyű feladat. Természetesen a műfajban

alapkövetelménynek számító, és az előadótól egyébként is megszokott humor sem maradhatott el, így hamar elrepült az idő – akik azonban többre vágytak, az előadás folytatását néhány órával később hallgathatták meg, amely végül szabadmikrofonos slam estté fajult.

A nyelvészeket Fehér Krisztina képviselte, akinek a nyelvészajátításról szóló előadására alig fért be a hallgatóság. A magzatok, babák és gyermekek anyanyelvükhöz való viszonyát ellenállha-

atlanul aranyos videókkal és kísérletekkel bemutató prezentáció nemcsak a különböző korú és foglalkozású hallgatókat lelkesítette fel, hanem azokat az egyetemistákat is, akik már több kurzuson is megismerkedhettek a témával. Az előadás legfőbb előnyének tartom, hogy a nyelvészeti ismeretek, kísérleti eredmények, valamint az alaposan felépített

tudományfilozófiai háttér és más, egyébként rémisztő dolgok szinte észrevétlenül vándoroltak a hallgatóság tudatába. *[Fehér Krisztina kutatásairól bővebben lásd 5. oldali cikkünket – a szerk.]*

Mindeközben a Főépület környékén tetőfokára hágott a hangulat: néhányan a Zsákos Bilbó születésnapj ünnepségét idéző muzsikára körtáncba fogtak, mások az Egyetemi Könyvtár nyomdáját és zárolt részlegét fedezhették fel. Ekkor készültek az eredeti Vizsolyi Bibliával és más ősnymtatványokkal pózoló fényképek, a kedves nyomdás néni pedig kézzel készült, arannyal bevont füzetkéikkel ajándékozta meg a vendégeket. A Kutatók Éjszakájának varázslatos hangulata nemcsak a gyerekeket ejtette ámulatba, hiszen az utolsó látogatók éjfél után távoztak az épületből. Mindezek után biztosak lehetünk abban, hogy a programjainkon részt vevők nem fogják többé unalmasnak tartani a bölcsészettudományt.

S. Varga Pál épületmakettje (lásd 2. oldali cikk)